

UNIE KATOLICKÉHO APOŠTOLÁTU

VŠEOBECNÉ STANOVY

Řím 2008

© UAC – Unione dell’Apostolato Cattolico
Piazza S. Vincenzo Pallotti, 204
00186 – Roma
Italia

OBSAH:

Všem členům Unie katolického apoštolátu	5
Dekret	10
Zkratky a prameny	13
Úvod do dějin	16

VŠEOBECNÉ STANOVY UNIE KATOLICKÉHO APOŠTOLÁTU

ČÁST PRVNÍ – POVAHA, POSLÁNÍ A SPIRITUALITA	20
Kapitola 1 – Povaha	20
Kapitola 2 – Poslání	23
Kapitola 3 – Spiritualita	25
ČÁST DRUHÁ – ČLENOVÉ	28
Kapitola 1 – Principy členství	28
Kapitola 2 – Jednotliví členové	30
Kapitola 3 – Členové náležející ke komunitám Unie.	31
Kapitola 4 – Formace	33
Kapitola 5 – Práva a povinnosti	34
Kapitola 6 – Odchod z Unie.	36
ČÁST TŘETÍ – SPOLUPRACOVNÍCI UNIE	37
ČÁST ČTVRTÁ – ORGÁNY UNIE	38
Kapitola 1 – Prvky struktury.	38
Kapitola 2 – Místní koordinační rady	39
Kapitola 3 – Národní koordinační rady	41
Kapitola 4 – Generální koordinační rada	45
Kapitola 5 – Všeobecné shromáždění	50
Kapitola 6 – Generální sekretariát.	52
Kapitola 7 – Všeobecný kongres	53
Kapitola 8 – Hospodaření s majetkem Unie	54

ČÁST PÁTÁ – REVIZE STANOV	57
--	----

DODATEK – Předání Dekretu o zřízení

Unie katolického apoštolátu a schválení Všeobecných stanov,

<i>Město Vatikán – 14. listopadu 2003</i>	58
---	----

1. Vystoupení prezidenta Papežské rady pro laiky,
Jeho Excelence nejdůstojnějšího pana Mons. Stanislawa Rylka . . . 58
2. Vystoupení prezidenta Generální koordinační rady
Unie katolického apoštolátu, P. Séamuse Freemana, SAC 60

UNIE KATOLICKÉHO APOŠTOLÁTU

Piazza S. Vincenzo Pallotti, 204, 00186 – Roma

Tel. +39 06.6819469; Fax: +39 06.6876827; E-mail: uac@uniopal.org

---

VŠEM ČLENŮM UNIE KATOLICKÉHO APOŠTOLÁTU

Draží bratři a sestry v Kristu Ježíši!

Aleluja! Nastává zvlášť radostná příležitost, která si zaslouží plné uznání a vděčnost každého člena a každé komunity Unie katolického apoštolátu.

Definitivní schválení Všeobecných stanov je pro nás všechny velmi důležitým dějinným momentem. Ve Zprávách Unie katolického apoštolátu (Notiziario dell'Unione dell'Apostolato Cattolico), vydaných v květnu 2008, čteme: „*S velikou radostí a v duchu hluboké vděčnosti Bohu Vám sdělujeme, že Papežská rada pro laiky definitivně schválila Všeobecné stanovy Unie katolického apoštolátu. Tyto Stanovy byly schváleny v roce 2003 na pět let ,ad experimentum'. Po široké poradě mezi členy Unie katolického apoštolátu byl návrh definitivního textu zkoumán, diskutován a schválen Mimořádným všeobecným shromážděním v květnu 2007 a konečné znění bylo předloženo Papežské radě pro laiky k definitivnímu schválení. Dne 2. května 2008 Generální sekretariát Unie katolického apoštolátu obdržel od Papežské rady pro laiky dopis, který oznamoval definitivní schválení a navíc zahrnoval malé úpravy a připomínky k tomuto textu.*“

Členové Generální koordinační rady během svého výročního setkání, které se konalo od 13. do 16. května 2008, tyto „úpravy a připomínky“ projednali a vložili do Všeobecných stanov, jejichž kopie pak byla předložena Papežské radě pro laiky a zařazena do jejího archivu.

V pátek 7. listopadu 2008 prezident Papežské rady pro laiky, Jeho Eminence nejdůstojnější pan kardinál Stanislaw Rylko, předal během malé slavnosti v sídle této Papežské rady Dekret obsahující definitivní schválení Všeobecných stanov Unie katolického apoštolátu skupině, která reprezentovala členy Unie. Byli tam přítomni P. Friedrich Kretz, SAC, generální rektor Společnosti katolického apoštolátu a církevní asistent Unie katolického apoštolátu, P. Jeremiah Murphy, SAC, generální sekretář Unie katolického apoštolátu, sestra Serena Cambiaghi, CSAC, generální představená Kongregace sester katolického apoštolátu, sestra Rita-Lore Wicklein, SAC, generální vikářka Kongregace sester misionářek katolického apoštolátu, paní Iole Capretti, členka italské Národní koordinační rady, a paní Marina Monacchi z komunity „Quinta Dimensione“. Také byl přítomen Mons. Miguel A. Delgado, vedoucí úřadu Papežské rady pro laiky. Definitivně schválené Všeobecné stanovy nesou datum 28. října 2008 a dokládají přechod z pětiletého období „*ad experimentum*“ k trvalému a definitivnímu schválení. Je to pro nás pro všechny veliký duchovní dar!

Jaký význam má tato událost, toto církevní schválení pro Unii katolického apoštolátu dnes a do budoucna?

Především schválení těchto Stanov není pouhou závěrečnou etapou daného procesu. Vzpomínám si, že jeden člen s velkou upřímností komentoval schválení „*ad experimentum*“ v roce 2003 slovy: „Svatý stolec se vyjádřil, záležitost je ukončena.“ Co však není a nemělo by být skončeno, je uznání důležitosti a hodnoty tohoto historického schválení ze strany církve. Nyní totiž neslavíme ukončení jednoho procesu, ale slavíme dar Ducha, který je pravým darem nového začátku a který volá a zve všechny ke spolupráci na duchovním apoštolském poslání církve. Jsme povoláni být „společenstvím“, které je od počátku otevřeno novým způsobům a formám evangelizace a které podněcuje a podporuje spolupráci mezi všemi věřícími (srov. Všeobecné stanovy č. 12 a 13). Oslavujeme dar, který by měl vzbudit v každém členovi novou naději ohledně naší budoucí role uvnitř univerzální církve. Je to drahocenný dar a impuls Ducha, který nám nedává jinou možnost (srov. 2 Kor 5,14) a který by nás měl naplnit

novým nadšením, jaké jsem měl příležitost prožít letošního roku v australském městě Sydney během Světového dne mládeže. Na každodenních katechetických setkáních anglicky mluvících skupin jsem s radostným překvapením potkával mladé lidi z Austrálie, Belize, Kanady, Indie, Irska, Jižní Afriky a ze Spojených států, kteří se nadchli pro Unii katolického apoštolátu. Byl to velkolepý projev nadšení tváří in tvář naší odpovědnosti uvnitř církve!

Významnou skutečností je také pokračující proud zpráv a iniciativ z Generálního sekretariátu Unie katolického apoštolátu. Například všichni jsme v minulých týdnech obdrželi důležité dokumenty, které objasňují některá specifická hlediska Unie katolického apoštolátu. Dne 2. října jsme dostali dokument nazvaný „Duchovní profil Unie katolického apoštolátu“ s hojnými biblickými odkazy vztahujícími se na duchovní a apoštolské charakteristiky Unie katolického apoštolátu. Dne 30. října byl rozeslán další dokument nazvaný „Předpisy pro Generální koordinační radu Unie katolického apoštolátu“, který obsahuje praktická a technická pravidla ohledně činnosti tohoto orgánu. Další objasňující a řídicí dokumenty jsou připravovány. Zásadní událostí bylo rozhodnutí Institutu Pallotti, na jehož základě byla během loňského roku organizována setkání s tématem „Rok svatého apoštola Pavla“, které bylo rovněž velmi zdůrazňováno v církvi. Tématem těchto konferencí byl význam spisů apoštola národů v dílech Vincence Pallottiho. Všechny tyto iniciativy oživují myšlení, obnovují naše každodenní prožívání charismatu, podněcují a podporují dynamickou věrnost, která se nesmí nechat omezovat rutinou.

Oficiální církevní schválení rovněž úspěšně naplňuje úkol, který jsme obdrželi od II. vatikánského koncilu a od Mimořádné generální kapituly Společnosti katolického apoštolátu v letech 1968-1969. Druhý vatikánský koncil vyzval všechny instituty zasvěceného života, aby se vrátily k pramenům, k duchu a záměrům zakladatele (srov. *Ecclesiae Sanctae*, 12). Ukázalo se, že tento proces byl a je pro naši pallottinskou komunitu velmi „komplexní“, protože naše dějiny nám ukazují, že jsme museli projít mnoha krizemi identity. Celými našimi dějinami se prolíná živá diskuse

o významu naší identity a o charismatické autoritě, napětí, ba dokonce i o rozdělení. Věřím, že ustanovením a oficiálním schválením Unie katolického apoštolátu ze strany Svatého stolce se toto naše „veřejné sdružení věřících“ těší větší jednotě dnes než kdykoli jindy ve své minulosti.

Církev uložila řeholním institutům za úkol jejich vlastní obnovu a přiblížení se současnosti, což pro ně nebyl nikterak snadný úkol. O složitosti této obnovy si můžeme učinit představu z odpovědi XII. Mimořádné generální kapituly Společnosti katolického apoštolátu. Tato kapitula byla „prorocká“ v tom smyslu, že její členové nezvolili jako ústřední téma teoretické diskuse o obnově, ale rozhodli se formulovat několik přednostních principů obnovy a vyzvali k obrodě, která by vycházela z autentických kořenů v praxi. Vyhlášení jejich záměru je velmi zajímavé: „V dobách zakladatele bylo veškeré vedení v jeho rukou a v rukou prvních členů Společnosti katolického apoštolátu. Tímto postojem se řídíme dosud. Rozhodnutí, zda bude možné či nutné zachovat tento přístup i do budoucna, není v tuto chvíli příliš naléhavé vzhledem k současným okolnostem. Generální kapitula tedy dává jednotlivým provinciím a regionům možnost, aby vyzkoušely organizační formy a záměry, které by byly přizpůsobeny místním podmínkám, abychom - až nadejde vhodná chvíle - našli společné řešení“ (Dokumenty XII. Mimořádné generální kapituly, Kapitola 5, č. 14).

Po prvním přečtení tohoto odstavce může vzniknout dojem, že členové kapituly chtěli odbýt daný úkol a přenechat jej k řešení druhým, avšak jejich postoj, jak ukázaly pozdější události, byl prorocký, protože dal přednost mnohostranným a tvořivým iniciativám. Vedl totiž k přístupům jako jsou „koordinace“ a „spolupráce“, které byly přijaty coby nástroje s velkým duchovním a apoštolským potenciálem. Následující období našeho historického vývoje pak máme všichni před očima.

Budoucnost přinese nové výzvy a také nové těžkosti, které jsou příhodné k tomu, abychom lépe posoudili příležitosti, kdy máme duchovně spolupracovat, a aby se ukázala Boží (a nikoli naše) vůle. Duchovním pramenem, který dává život a vitalitu této posvátné spolupráci, je večeradlo, kde se setkáváme všichni kolem Marie, Královny apoštolů, abychom rozjímalí nad

její apoštolskou otázkou: „Jak je to možné?“ (Lk 1,34). Toto je zcela jednoduchá otázka a není v ní místo pro žádnou pochybnost. Boží cesta je blízko a my zvěstujeme Boha skrze svou vytrvalost. „Jak bude vypadat Unie dnes a zítra?“ Toto ať je otázka, kterou si neustále klade každý z nás v každé konkrétní situaci našeho života a našeho apoštolátu.

Na závěr bychom Vám všem chtěli upřímně poděkovat za spolupráci a solidaritu, se kterou jsme se během těchto let setkávali. Prosme, aby pospolitost a vzájemná pomoc kvetly i v budoucnu. A jako vždy prosme Marii, Královnu apoštolů, aby se přimlouvala u svého Syna za církve a zvláště za členy Unie katolického apoštolátu, abychom byli všichni - a my jako první - věrnými správci darů, které jsem obdrželi.

Bratrsky v Pánu,

+ Seamus Freeman, SAC
Prezident

P. Jeremiah Murphy, SAC
Generální sekretář

21. listopadu 2008

Památka Zsvěcení Panny Marie v Jeruzalémě

PAPEŽSKÁ RADA
PRO LAIKY
1563/08/S-61/A-74

DEKRET

Počátky Unie katolického apoštolátu sahají až k 9. lednu 1835, kdy z vnuknutí Ducha svatého svatý Vincenc Pallotti (1795-1850) dospěl k rozhodnutí, že založí dílo, ve kterém by všichni členové Božího lidu mohli spolupracovat na evangelizačním poslání církve. Svatý Vincenc Pallotti byl přesvědčen, že všichni pokřtění jsou povoláni k tomu, aby odpovídali na „nové přikázání“ lásky (srov. Jan 15,12-15) tak, že se budou aktivně snažit o spásu bližních stejně jako o vlastní spásu. Zároveň se domníval, že osobní apoštolské iniciativy budou účinnější, když budou uskutečňovány společně a budou zaměřeny na obecné poslání žít a společně šířit Evangelium.

Unie katolického apoštolátu už od svého počátku sjednocuje různé komunity věřících z každého stavu, tj. laiky, duchovní a řeholníky, kteří touží uskutečňovat svoje povolání podle apoštolských ideálů zakladatele. Tato spoluúčasť na stejném charismatu předpokládá nezbytné rozlišení a doplnění mezi různými životními stavy v církevním společenství.

V prvním článku Všeobecných stanov se píše, že „Unie katolického apoštolátu, dar Ducha svatého, je společenství věřících, kteří ve spojení s Bohem a mezi sebou podle charismatu svatého Vincence Pallottiho podněcují a podporují spoluzodpovědnost všech pokřtěných v ožívání

víry, v opětovném zapalování lásky v církvi a ve světě a v přivádění všech k jednotě v Kristu.“

Během let svého trvání Unie katolického apoštolátu získala mnohá vyjádření úcty a vážnosti ze strany církevní autority. Reskriptem ze dne 4. dubna 1835 tehdejší kardinál, římský vikář Carlo Odescalchi, udělil členům právě ustanovené Zbožné unie katolického apoštolátu zvláštní požehnání. Následně reskriptem ze dne 11. července téhož roku sdružení obdrželo zvláštní požehnání papeže Řehoře XVI. (srov. Svätý Vincenc Pallotti, Sebraná díla, IV, str. 3 a 9).

V kázání v římském kostele San Salvatore in Onda dne 22. června 1986 Jeho Svatost Jan Pavel II. vyzdvihl hlavní body charismatu svätého Vincence Pallottiho. Svätý otec se s vizí do budoucnosti obrátil k věřícím, kteří se shromáždili při této slavnostní příležitosti, a vyzval je: „Pokračujte v růstu vašeho díla, aby se to, co Vincenc Pallotti prorocky hlásal a co II. vatikánský koncil autoritativně potvrdil, stávalo šťastnou skutečností a aby se všichni křesťané stávali opravdovými Kristovými apoštolý v církvi a ve světě!“ („Insegnamenti di Giovanni Paolo II.“ IX, I [1986], str. 1899).

II. vatikánský koncil a také pokoncilní Magisterium věnovali zvláštní pozornost formám přidružení ke spoluúčasti na životě církve a v souvislosti s nimi projevovali hluboké porozumění (srov. Dekret o apoštolátu laiků *Apostolicam actuositatem*, 18, 19 a 21, posynodální apoštolská exhortace *Christifideles laici*, 29).

V této souvislosti na začátku nového tisíciletí Jan Pavel II. potvrdil, že je důležité „podněcovat a podporovat různé způsoby přidružení, ať už tradiční formy či nové formy církevních hnutí, neustále dodávajících církvi život, která je darem Božím a zakládá skutečné jaro Ducha“ (Apoštolský dopis *Novo Millennio ineunte*, 46).

A tedy v kontextu s výše řečeným:

Uběhlo pět let od schválení Všeobecných stanov Unie katolického apoštolátu „*ad experimentum*“ (srov. Dekret Papežské rady pro laiky ze dne 28. října 2003).

Věnovali jsme se žádosti o definitivní schválení výše zmíněných Stanov, kterou této Papežské radě předložili Jeho Excelence nejdůstojnější pan Mons. Séamus Freeman, S.A.C., biskup z Ossory a prezident Unie katolického apoštolátu, a důstojný pan Jeremiah Murphy, S.A.C., generální sekretář.

Považujeme za vhodné definitivně schválit Všeobecné stanov Unie katolického apoštolátu.

Příznivě jsme přijali změny v předloženém textu Všeobecných stanov.

Na základě článků 131-134 Apoštolské konstituce *Pastor bonus* o Římské kurii a kánonu 312 § 1,1 Kodexu kanonického práva Papežská rada pro laiky nařizuje:

1) schválení zřízení Unie katolického apoštolátu coby mezinárodního veřejného sdružení věřících jako právnické osoby podle kánonů 298-320 a 327-329 Kodexu kanonického práva;

2) definitivní uznání Všeobecných stanov, které jsou k dnešnímu datu příslušně ověřeny a jejichž kopie je uložena do archivu této Papežské rady.

Dáno ve Vatikánu, 28. října 2008, na svátek svatých apoštolů Šimona a Judy Tadeáše.

+ Josef Clemens
Sekretář

Stanislaw kardinál Rylko
Prezident

ZKRATKY A PRAMENY

AA	II. vatikánský koncil, dekret o apoštolátu laiků <i>Apostolicam actuositatem</i>
ACTA SAC	Acta Společnosti katolického apoštolátu
AG	II. vatikánský koncil, dekret o misijní činnosti církve <i>Ad gentes</i>
C.I.C.	Codex Iuris Canonici
č.	číslo
čl.	odkaz na článek/články těchto stanov
DH	II. vatikánský koncil, dekret o náboženské svobodě <i>Dignitatis humanae</i>
GS	II. vatikánský koncil, pastorální konstituce o církvi v dnešním světě <i>Gaudium et spes</i>
ChL	Jan Pavel II., posynodální apoštolská exhortace <i>Christifideles laici</i> o povolání a poslání laiků v církvi a ve světě
kán.	odkaz na kánony Kodexu kanonického práva z roku 1983
LG	II. vatikánský koncil, věroučná konstituce o církvi <i>Lumen gentium</i>
Lege SAC	Zákon Společnosti katolického apoštolátu, Řím, 2000.
NA	II. vatikánský koncil, deklarace o postoji církve k nekřesťanským náboženstvím <i>Nostra aetate</i>
NMI	Jan Pavel II., apoštolský dopis k zakončení velkého jubilea roku 2000 <i>Novo millennio ineunte</i>

- OOCC** Opere Complete (Vol. I-XIII), Řím, 1964-1997, Curia Generalizia; a cura di Francesco Moccia, SAC. Kritické vydání spisů svatého Vincence Pallottiho, zakladatele Unie katolického apoštolátu.
- PO** II. vatikánský koncil, dekret o životě a službě kněží *Presbyterorum ordinis*
- Preambolo** Základní dokument Unie katolického apoštolátu, potvrzený a schválený během setkání od 6. do 8. dubna 1981 těmito Instituty Unie katolického apoštolátu:
- Společnost katolického apoštolátu (Kněží a bratři pallotini)
  - Kongregace sester katolického apoštolátu (Sestry pallotinky)
  - Kongregace sester misionářek katolického apoštolátu (Sestry misionářky pallotinky)
  - Eucharistické sestry svatého Vincence Pallottiho
  - Sestry svaté Hildegardy katolického apoštolátu
  - Sestry svaté Terezy katolického apoštolátu
- Tyto a další instituty mají Preambolo jako dokument, který předchází jejich vnitřním pravidlům. Preambolo je společné vyhlášení o spiritualitě a apoštolátních principech pallotinů
- S.A.C.** v tomto textu se vztahuje výlučně na Společnost katolického apoštolátu
- SC** II. vatikánský koncil, konstituce o liturgii *Sacrosanctum concilium*

- U.A.C.** Unio Apostolatus Catholici, tj. Unie katolického apoštolátu
- UR** II. vatikánský koncil, dekret o ekumenismu *Unitatis redintegratio*
- VC** Jan Pavel II., posynodální apoštolská exhortace o zasvěceném životě a jeho poslání v církvi a ve světě *Vita consecrata*

ÚVOD DO DĚJIN

SVATÝ VINCENC PALLOTTI: ZAKLADATEL UNIE KATOLICKÉHO APOŠTOLÁTU

(Život a dílo) – Vincenc Pallotti se narodil 21. dubna 1795 v Římě. Jeho rodiče Pietro Paolo a Magdalena De Rossi jej vychovali ve víře. Na kněze byl vysvěcen 16. května 1818. Po přijetí svěcení díky svému širokému a intenzivnímu apoštolátu začal navazovat přátelské vztahy s duchovními i s laiky, kteří se aktivně podíleli na udržování živé víry mezi lidmi v Římě. Jeho rozsáhlá pastorační činnost jej podněcovala k podpoře spolupráce mezi duchovními, řeholníky i laiky.

V tehdejší Římě se naskýtal rozsáhlé a úrodné pole pro kněžskou a apoštolskou činnost. Pallottiho pastorační péče zahrnovala všechny oblasti církevního života: otevírala se chudým a vyloučeným, nemocným a vyděděným. Svatý Vincenc měl velkou starost o vojáky v kasárnách, o dělníky, studenty a vězně. Byl neúnavným zpovědníkem. Vedl přednášky pro řeholnice a misijní kázání ve farnostech. Organizoval křesťanskou formaci mládeže, dospělých i duchovních. Zakládal sirotčince a pomáhal v nich. Hájil dobrý tisk, podporoval misie. Zajímal se o problémy křesťanského východu. Zahájil slavení oktávu Epifanie, které bylo výrazem jednoty a univerzality církve. Především však usiloval o slávu Boží a spásu lidí. Hnací silou jeho celého apoštolátu, který směřoval k oživení víry, byla láska ve své dvojí dimenzi - duchovní a věčné.

V životě Vincence Pallottiho a v jeho apoštolských činnostech bylo každodenní, neustávající úsilí o směřování ke svatosti hlavním motivem a kvasem, který povzbuzoval a oživoval ostatní. Každým okamžikem své existence směřoval k nekonečné Boží svatosti. Svatý Vincenc cítil, že je přitahován Bohem. Jednou se vyslovil: „Bůh, který je svatý svou podstatou, svou nekonečnou svatostí... překoná všechnu moji ničemnost. A když bude zničeno celé moje já, zůstane ve mně jenom Bůh, který je nekonečná, nezměrná, věčná a nepochopitelná svatost“ (OCCC X, 459).

Zemřel 22. ledna 1850 v Římě u San Salvatore in Onda. Dne 22. ledna 1950 jej papež Pius XII. prohlásil za blahoslaveného a 20. ledna 1963 jej blahoslavený papež Jan XXIII. prohlásil za svatého a přitom pronesl tato slova: „*Svatý Vincenc Pallotti byl jednou z vynikajících osobností apoštolátu devatenáctého století... nespokojil se s tehdejšími běžnými pastoračními způsoby. Objevil nové cesty jak hlásat a milovat Boha*“ (ACTA SAV V, 367).

(Spiritualita) – Dynamickým principem, ze kterého vycházela mnohostranná apoštolská činnost svatého Vincence Pallottiho, byla jeho osobní zkušenost víry, ve které mu Bůh dovolil zakusit svou nekonečnou lásku a své nekonečné milosrdenství. Nejhlubší pohnutkou Božího jednání je – podle Vincence Pallottiho – nekonečná láska. Jestliže byl tedy člověk stvořen k obrazu Božímu a k podobě Boží, může najít smysl svého života, jedině když neustále uskutečňuje lásku k Bohu a k bratrům a sestrám (srov. 1 Jan 4,16).

Tato zkušenost mu umožnila poznávat Krista jako apoštola Věčného Otce. Všechno, co Ježíš prožíval a konal na zemi, je ovocem Jeho lásky k Otci a Jeho výkupné lásky k lidem (srov. OOCC III, 175-178). Život následování Kristovy lásky k Bohu Otci a k bližnímu zakládá tajemství účinného apoštolátu každého křesťana. Pro Vincence Pallottiho je láska spojujícím motivem mezi všemi, kdo chtějí spolupracovat na apoštolátu. Následování Krista a účast na jeho poslání spasit všechny lidi jsou neoddělitelné. Všichni, kdo jsou povoláni k jeho následování, mají zároveň povinnost apoštolátu (srov. OOCC III, 142).

Maria, Královna apoštolů, je „*po Kristu nejdokonalejším vzorem pravé katolické horlivosti a dokonalé lásky, protože tolik usilovala o větší slávu Boží a spásu duší... a převýšila v tom zásluhy apoštolů*“ (OOCC I, 7). Maria, Královna apoštolů, byla pro svatého Vincence symbolem a programem. Byla velmi účinným příkladem a dokonalým vzorem apoštolátu každého věřícího.

(Dílo) – Zkušenost Boží lásky a Božího milosrdenství otevřela svatému Vincenci Pallottimu oči pro potřeby tehdejší církve a podněcovala ho k reakci na tyto požadavky. V daných znameních doby dokázal číst

Boží vůli. Odpovědí na osvětlení, které prožil 9. května 1835, bylo Dílo katolického apoštolátu (srov. OOCC X, 198-199). Z vnuknutí Ducha svatého se rozhodl vytvořit dílo, ve kterém se pokřtění účastníci na poslání církve tím, že se sjednotí v úsilí o společný cíl. Vincenc Pallotti popsal tuto intuici slovy: „*Katolický, tj. univerzální apoštolát se může uskutečňovat společně pro všechny třídy lidí. Spočívá v tom, že každý dělá, co může a co má dělat pro větší slávu Boží a pro vlastní spásu a spásu druhých*“ (OOCC III, 143).

Oficiální datum vzniku Pallottioho díla je 4. dubna 1835. Toho dne kardinál Carlo Odescalchi, vikář města Říma, udělil Zbožné unii katolického apoštolátu požehnání (OOCC IV, 1-3). V květnu 1835 se Pallotti obrátil k římskému lidu se svou první výzvou, ve které vyjádřil ideu a záměr „Zbožného sdružení katolického apoštolátu“ a vyzval kněze, řeholníky a laiky, aby se podíleli na tomto díle. Dne 11. července téhož roku papež Řehoř XVI. toto sdružení schválil (srov. OOCC IV, 8-9). Dne 25. března 1838 byla Unie katolického apoštolátu založena jako sdružení a veřejná právnická osoba (srov. OOCC IV, 24-26). V univerzální církvi existovala jako sdružení složené z komunit i z individuálních osob a zároveň byla uznána Svatým stolicem (Legge SAC, Řím 1980, č. 1, 4, 202-205; Stanovy, Řím 1980, č. 6c; Unsere Lebensform, Řím 1985, č. 6-7, 179c, 202, 223).

V době, kdy žil zakladatel, se Unie katolického apoštolátu neustále, i když někdy bouřlivě, rozvíjela. Mnohostrannost členů Unie přiměla Vincence Pallottioho k přemýšlení o různých formách členství a různých organizačních strukturách (srov. OOCC I a II). Založením této Unie zakladatel nemínil ani tak vytvořit novou instituci v církvi, jako spíše oživit už existující instituce a přivést jejich apoštolát k větší účinnosti (srov. OOCC III, 1-3) tím, že - kde to bylo možné - pomáhal s neúnavnou láskou, pracoval s druhými a podporoval jednotu. Podle Pallottioho se svornost Unie zakládala na snaze o prožívání lásky a na apoštolském úsilí a jejím poutem byla především horlivá láska doprovázená minimem organizačních prvků.

Unie katolického apoštolátu se už od začátku skládala z kněží, řeholníků a laiků a posléze se organicky rozvíjela tak, že vznikla komunita kněží

a bratří, komunita sester a také jedna široká komunita věřících laiků, kteří pocházeli ze všech stavů a podmínek. Dnešní Unie katolického apoštolátu má v podstatě tutéž fyziognomii a je otevřena všem členům Božího lidu. Na celém světě Unie shromažďuje ty, kdo se inspirojí apoštolskými ideály jeho zakladatele, tj. členy institutů, které založil svatý Vincenc Pallotti, dále členy institutů, které vznikly za různých okolností později, a široký počet věřících laiků, kteří se angažují buď jednotlivě, nebo v komunitách. Ti všichni tvoří jednu duchovní rodinu spojenou jedním duchem a hledají společnou odpověď na moderní výzvy univerzálního apoštolátu. Dne 28. října 2003 Unie katolického apoštolátu obdržela od Papežské rady pro laiky instituční formu „mezinárodní veřejné sdružení“ (Notiziario Papežské rady pro laiky 8/2003, 13).

Unie katolického apoštolátu chce plně rozvinout vizi svatého Vincence Pallottiho a naplňovat ji i v současnosti, a proto se zavazuje, že bude žít podle Všeobecných stanov. Chce tak podporovat svornost v celém Pallottiho díle a ukazovat jeho prorockou tvář.

VŠEOBECNÉ STANOVY UNIE KATOLICKÉHO APOŠTOLÁTU

ČÁST PRVNÍ POVAHA, POSLÁNÍ A SPIRITUALITA

Kapitola 1 POVAHA

1. Unie katolického apoštolátu, dar Ducha svatého, je společenství¹ věřících,² kteří ve spojení s Bohem a mezi sebou podle charismatu svatého Vincence Pallottiho podněcují a podporují spoluzodpovědnost všech pokřtěných v oživování víry, v opětovném zapalování lásky v církvi a ve světě a v přivádění všech k jednotě v Kristu.³
2. Původcem, pramenem a učitelem veškerého apoštolátu pro členy Unie katolického apoštolátu je Ježíš Kristus, apoštol Věčného Otce (srov. Žid 3,1).⁴
3. Patronkou Unie a vynikajícím vzorem duchovního života a apoštolské horlivosti je blahoslavená Panna Maria, Královna apoštolů.⁵

---

¹ Slovo společenství (latinsky *communio* a řecky *koinónia*) zde označuje církev, jejíž věřící jsou skrze účast v Duchu svatém (Jan 14,17) na Evangeliiu (Flp 1,5) a na Těle a Krvi Kristově (1 Kor 10,16-17) spojeni s Bohem a mezi sebou (Gal 3,28 a 1 Jan 1,3-7). Unie katolického apoštolátu náleží k tomuto univerzálnímu celku, božskému a lidskému, a je povolána ke spolupráci na tom, aby všichni lidé byli začleněni do tohoto celku a aby tak dospěli k plnosti života (1 Kor 15,28, srov. SC 2, LG 7, 8, 13, UR 2).

² Formulace těchto stanov zahrnuje mužský i ženský rod.

³ Srov. V jednotě k evangelizaci (Nell'Unione per Evangelizzare, Závěrečný dokument 17. všeobecné kapituly SAC, 1992), č. 16, OOCC 1, 1-6, Preambolo c, e-g, LG 7,13.

⁴ Srov. OOCC II, 5-9, III, 139-143; Preambolo j, AA 4.

⁵ Srov. OOCC I, 6-7, III, 6 145; Preambolo k, AA 4.

4. Duchovní centrum Unie se nachází u kostela Nejsvětějšího Spasitele in Onda v Římě, kde jsou uchovávány ostatky svatého Vincence Pallottiho.
5. Hlavní představený Společnosti katolického apoštolátu, který je v nepřerušené linii nástupcem zakladatele, svatého Vincence Pallottiho, je garantem věrnosti pallotinskému charismatu.
6. Mnohočetné formy osobního povolání a různé způsoby života, závazků a služeb jsou v Unii vedeny zpět k jednotě charismatem zakladatele, týmž duchem, stejným posláním a společenstvím členů, jak je to vyjádřeno v těchto Stanovách,⁶ protože „*každému je dán zvláštní projev Ducha ke společnému prospěchu*“ (1 Kor 12,7).⁷
7. Rovnocenná důstojnost členů Unie je založena na společné podobě se Stvořitelem a na všeobecném kněžství Božího lidu.⁸ Tato rovnoprávná hodnota je vyjádřena v mnohosti povolání k laickému životu, k zasvěcenému životu a k ordinované službě, přičemž daná povolání jsou spojena tak, že jedno pomáhá druhému k pozornosti vůči neustálému růstu a vykonávání vlastní specifické služby.⁹
8. Unie katolického apoštolátu je mezinárodní veřejné sdružení (srov. CIC, k. 298-320 a 327-329),¹⁰ jejími členy jsou věřící každého stavu a povolání, byla ustanovena Svatým stolcem a řídí se podle norem Kodexu kanonického práva a článků těchto Stanov.
9. Sídlem Unie je Hlavní dům Společnosti katolického apoštolátu v Římě.

---

⁶ Srov. OOCC IV, 143-145, 265; Preambolo c, f-h.

⁷ Srov. Sir 17,12 podle Vulgáty; OOCC III, 142; IV, 451-452; LG 12; VC 74.

⁸ Srov. GS 12,29; LG 10.

⁹ Srov. OOCC III, 156-157; LG 32; VC 31.

¹⁰ Srov. OOCC IV, 124, 131, 137, 144, 321, 326-327, 349; V, 236-237; LG 12; AA 3.

10. Tyto stanovy obsahují všeobecné normy života a činnosti celé Unie, aniž by měly vliv na vnitřní pravidla komunit, které do Unie patří (srov. články 34-37 a 40), se zachováním toho, co je stanoveno v článku 73.

11. Hlavní představený Společnosti katolického apoštolátu je *ipso iure* duchovním rádcem Unie podle kánonu 317 § 1.
V případě, že je hlavní představený zvolen prezidentem Generální koordinační rady Unie, Generální koordinační rada Společnosti katolického apoštolátu navrhne Papežské radě pro laiky jiného kandidáta na tuto pozici.
Pro jednotlivé oblasti, které odpovídají kompetencím každé Národní koordinační rady, jmenuje duchovní rádce na návrh a se souhlasem Generální koordinační rady odpovědnou osobu, která v úzké spolupráci s výše jmenovaným duchovním rádcem a s koordinačními radami zajišťuje počáteční a trvalou pallotinskou formaci členů Unie.

Kapitola 2 POSLÁNÍ

12. Unie katolického apoštolátu se podílí na poslání církve probouzet víru a vědomí povolání k apoštolátu a zapalovat lásku mezi všemi členy Božího lidu, aby všichni byli co nejvíce sjednoceni v závazku šířit lásku a aby bylo co nejdříve jen jedno stádo pod správou jednoho Pastýře (srov. Jan 10,16).¹¹ Proto Unie ve spojení s kompetentními pastýři podněcuje a podporuje spolupráci mezi všemi věřícími s otevřeností k novým formám evangelizace.¹²
13. Proto, aby mohla uskutečňovat toto poslání, je Unie jako duchovní a apoštolské sdružení otevřena všem členům Božího lidu, tj. věřícím laikům, věřícím duchovním a věřícím zasvěceným,¹³ a zavazuje se, že bude usilovat o růst a obnovu charismat každého člena. Unie chce prožívat tajemství církve jako apoštolské společenství všech věřících v jejich původní důstojnosti.¹⁴
14. Unie chce mezi všemi katolíky:¹⁵
- a) oživovat víru, naději a lásku, přijaté jako dary při křtu;
  - b) podněcovat a podporovat vlastní svatost i svatost druhých;¹⁶
  - c) podněcovat vědomí poslání, které jim svěřuje Bůh, a podporovat je v ochotě a schopnosti rozvíjet apoštolát společnými silami;
  - d) rozvíjet souhlas s apoštolskou spiritualitou, která je naším dědictvím;
  - e) upevňovat horlivost pro misijní poslání *ad gentes*.

---

¹¹ Srov. OOCC IV, 1-2, 168; Preambolo b-c; AA 1-2.

¹² Srov. OOCC IV, 334, 335; Preambolo d, AA 23, 27.

¹³ Srov. OOCC IV, 124; Preambolo g; LG 12-13; PO 6, 8-9.

¹⁴ Srov. GS 29-32, 40; ChL 8.

¹⁵ Srov. OOCC I, 231; III, 156-157; IV, 8; VII, 2-3.

¹⁶ Srov. OOCC IV, 138, 143, 231, 349; LG 32, 39-42.

15. Unie chce spolu se všemi křesťany:¹⁷
- a) modlitbou, obětí a dobrými skutky prosit o Boží požehnání pro evangelizaci;¹⁸
  - b) pomáhat lidem, aby se otevřeli světlu víry a Kristově spásné moci;
  - c) pevně podporovat růst neustále hlubší jednoty;
  - d) být pokud možno co nejpřipravenější a nejzpůsobilejší ke společnému dílu jako poslové Evangelia ve službě Nekonečné Lásky;
  - e) nést křesťanské poselství spásy těm, kdo ho ještě neslyšeli;¹⁹
  - f) pečovat o nezbytné prostředky k apoštolským činnostem.
16. Unie chce spolu se všemi lidmi dobré vůle, kteří jsou obrazem Lásky skrze své bytí, (srov. Gn 1,26):²⁰
- a) sdílet lásku;
  - b) bránit hodnoty lidského života a rodiny;²¹
  - c) pomáhat druhým v jejich potřebách;²²
  - d) zasazovat se o spravedlnost, solidaritu, mír a ochranu stvoření;
  - e) napomáhat mezináboženskému dialogu;²³
  - f) podněcovat a podporovat uskutečňování prioritního zájmu o chudé a vyloučené²⁴ prostřednictvím boje proti příčinám chudoby.

---

¹⁷ Srov. OOCC I, 4-5; IV, 304; AA 27, 30, UR 2-12; AG 41.

¹⁸ Srov. OOCC IV, 32, 119-141, 145-160, 262-265; V, 235-237; X, 198-199; Preambolo e.

¹⁹ Srov. OOCC I, 19-31; III, 176-177.

²⁰ Srov. OOCC IV, 308-311; NA 2-3; LG 36; AA 27.

²¹ Srov. AA 27.

²² Srov. AG 12; GS 27; UR 12.

²³ Srov. OOCC II, 541; IV, 126; AG 11; GS 92.

²⁴ Srov. AA 8.

Kapitola 3 SPIRITUALITA

17. Láska, uskutečňovaná tak, jak ji popisuje apoštol Pavel (srov. 1 Kor 13,4-7; 2 Kor 5,14), „tvoří celou ustavující podstatu“ Unie;²⁵ a proto „musí být všichni vedeni pravým duchem co nejdokonalejší lásky“.²⁶
18. Unie je naroubována do dynamického procesu milosrdné lásky Nejvyšší Trojice: Bůh daruje člověku a všemu stvoření sama sebe, aby smířil vše se sebou a zároveň mezi sebou, a přivedl tak ke spáse a k dokonalosti v Kristu celé lidstvo a celé stvoření (srov. Ef 1,10; Kol 1,20). Členové Unie, stejně jako svatý Vincenc Pallotti, se nechávají z celého srdce pronikat nekonečnou Boží láskou (srov. Mk 12,30), zcela se věnují službě a naplňování Jeho vůle, která se jim zjevuje především skrze Písmo svaté, nauku církve a znamení času.²⁷
19. Specifická spiritualita Unie spočívá v následování Krista, apoštola Věčného Otce. Ve víře a lásce chtějí členové Unie zůstat spojeni s Kristem ukřížovaným a vzkříšeným, který je přítomen uprostřed nich (srov. Mt 18,20); chtějí jej následovat v lásce k Otci a ke všem lidem a přejí si naplňovat nyní co nejúplněji Jeho způsob života a apoštolátu.²⁸
20. Členové Unie ve spojení s Marií, Královnou apoštolů, se zavazují, že budou připravovat v srdcích lidí cestu ke Kristu. Stejně jako ve večeradle se s Ním spojují v modlitbě a prosí o sílu Ducha svatého (srov.

---

²⁵ OOC III, 137-138.

²⁶ OOC I, 106.

²⁷ Srov. Preambolo a-b, f.

²⁸ Srov. OOC III, 34-39, 142-143; IV, 126-129; Preambolo j; AA 1-3.

Sk 1,13-14),²⁹ aby je uschopnil k přijetí a opětovnému darování té lásky, která obnovuje všechno (srov. Žl 104,30).³⁰

21. Svatý Vincenc Pallotti založil Unii, aby sloužila církvi, která pokračuje v Kristově poslání na zemi a je znamením a nástrojem všeobecné jednoty, kterou Bůh přivádí k plnosti. Členové Unie se proto zavazují, že zůstanou ve společenství s papežem a s biskupy.³¹
22. Členové žijí jednotu založenou na evangelní lásce a kdekoli se nacházejí, vytvářejí skupiny s apoštolským duchem, které jsou otevřeny spolupráci mezi sebou a se všemi (srov. Jan 13,34-35; 15,12; 17,21).³²
23. Členové chtějí prohlubovat a střežit společenství s Bohem a mezi sebou³³ v následování Krista podle příkladu svatého Vincence Pallotiho, a proto:
  - a) studují, meditují a sdílejí Písmo svaté jako svůj pramen inspirace;³⁴
  - b) kladou slavení Eucharistie do středu svého života;³⁵
  - c) dbají o osobní i společnou modlitbu;³⁶
  - d) společně sdílejí zkušenosti života a víry;³⁷
  - e) prožívají smíření jako cestu neustávajícího obrácení.³⁸

---

²⁹ Srov. OOCCX, 86-87.

³⁰ Srov. OOCC I, 90, 95; II, 163-164; III, 97-98; IV, 22, 43; LG 59.

³¹ Srov. OOCC I, 1, 4-6, 17, 43, 45-46, 56; III, 17, 134-135, 185-186, 197-198; IV, 408; Preambolo f.

³² Srov. OOCC II, 290; III, 135-136, 142-143, 151-154; IV, 110, 131-132, 171-176, 414-415; Preambolo c.

³³ Srov. ChL 18-20.

³⁴ Srov. OOCC II, 73, 82, 347; III, 438; X, 552-553.

³⁵ Srov. OOCC II, 66-67; III, 438; X, 552-553.

³⁶ Srov. OOCC I, 196-198.

³⁷ Srov. OOCC IX, 288.

³⁸ Srov. OOCC III, 236; IV, 286-287, 402.

24. Členové Unie jsou si vědomi toho, že jsou všichni povoláni ke svatosti a apoštolátu a že existuje pluralita způsobů a stupňů odpovědí na Boží povolání,³⁹ a proto prosí v modlitbě o sílu:⁴⁰
- a) žít spiritualitu společenství;⁴¹
  - b) otevírat se dialogu;⁴²
  - c) pracovat společně se všemi lidmi dobré vůle;⁴³
  - d) důvěřovat, že Bůh dokáže uskutečňovat dobro i tam, kde se zdá, že se práce nedaří;
  - e) s vírou žít zkoušky a námahy každodenního života a připojovat se tak ke Kristovu velikonočnímu tajemství.⁴⁴

---

³⁹ Srov. OCCC III, 142-143; IV, 145-160; AG 10, 12; AA 1.

⁴⁰ Srov. UR 8.

⁴¹ Srov. NMI č. 43.

⁴² Srov. UR 2-4.

⁴³ Srov. Preambolo e; GS 30; UR 12; NA 3.

⁴⁴ Srov. CIC, k. 839 § 1.

ČÁST DRUHÁ ČLENOVÉ

Kapitola 1 PRINCIPY ČLENSTVÍ

25. Členové Unie, vedení charismatem svatého Vincence Pallottiho, se vědomě zavazují ke všeobecnému apoštolátu církve⁴⁵ na každém místě, všemi přiměřenými prostředky a ve spolupráci se všemi lidmi dobré vůle.⁴⁶
26. Ke členství v Unii se vyžaduje:
- žít vlastní křest jako duchovní a apoštolské povolání v souladu s principy katolické víry;⁴⁷
  - neúnavně usilovat o podněcování a podporování víry, lásky a ducha společenství a spolupráce ve službě místní církve ve shodě s okolnostmi vlastního života;
  - znát osobu a dílo svatého Vincence Pallottiho a nechat se vést jeho spiritualitou;
  - přizpůsobit se duchu, který vede Unii (srov. čl. 17-24, 41-45);
  - účastnit se života a apoštolátu Unie podle vlastního stavu a vlastních možností;
  - dosáhnout osmnácti let věku;
  - být formálně přijat, a tímto přijmout pověření k uskutečňování charismatu Unie jménem církve.
- Pro ty, kdo ještě nedosáhli osmnácti let věku, připraví Národní koordinační rady postupné formační programy trvající do doby, než budou náležet k Unii formálně.

---

⁴⁵ Srov. OCCC IV, 144-157, 264-281 (1836), 348-350 (1837), 429, 432-444 (1838); III, 139-143, 210.

⁴⁶ Srov. OCCC III, 139-150; IV, 144, 430-431; X, 198-199; LG 13-15; AA 23.

⁴⁷ Srov. CIC, k. 316.

27. Členem Unie je možné být jedním ze dvou způsobů: jako jednotlivý člen (srov. čl. 31-33) nebo jako člen jedné z komunit Unie (srov. čl. 34-35).⁴⁸
28. Přijetí do Unie vyžaduje přiměřenou formaci podle ustanovení těchto Stanov (srov. čl. 41-45).
29. Všichni členové Unie se účastní každoroční obnovy apoštolského závazku v den, který je stanoven Národní koordinační radou.
30. Na duchu, životě a činnostech Unie se mohou účastnit jako spolupracovníci podle norem katolické církve:
  - a) křesťané (srov. čl. 53-54);
  - b) věřící jiných náboženství (srov. čl. 55);
  - c) jiné osoby dobré vůle (srov. čl. 56).

---

⁴⁸ Srov. OCCC IV, 265-266; Preambolo g.

Kapitola 2 JEDNOTLIVÍ ČLENOVÉ

31. Jednotliví členové jsou osoby, které byly formálně přijaty do Unie Národní koordinační radou a které nepatří do nějaké komunity Unie.
32. Formální přijetí vyžaduje specifický závazek ke všeobecnému apoštolátu Unie (srov. čl. 25),⁴⁹ jehož obsah je stanoven Generální koordinační radou.
Přijetí je zaznamenáno v národním archivu a oznámeno Generální koordinační radě.⁵⁰
33. Co se týká účasti jednotlivých členů na životě a apoštolátu Unie a jejich duchovního života a formace, spolupracují tito členové s nejbližší Místní koordinační radou. Za tímto účelem se mohou sdružovat mezi sebou.

---

⁴⁹ Srov. OCCC II, 303-304 Nota I.

⁵⁰ Srov. OCCC III, 98.

Kapitola 3 ČLENOVÉ NÁLEŽEJÍCÍ KE KOMUNITÁM UNIE

34. Komunity Unie jsou ty, které byly založeny svatým Vincencem Pallottim (srov. čl. 35) nebo byly jako takové následně uznány (srov. čl. 36-37).
35. Svatý Vincenc Pallotti založil pro Unii a v Unii:
– Společnost katolického apoštolátu,
– Kongregaci sester katolického apoštolátu,
– Kongregaci sester misionářek katolického apoštolátu.
Členové těchto komunit jsou integrální součástí Unie a mají za úkol zaručovat jednotu a apoštolskou působivost celé Unie.⁵¹
36. Podle norem platných v daném čase byly do Unie přijaty za členy další komunity, které byly ustanoveny následně a pro které je zvláštním způsobem charakteristické pallotinské charisma. Členové těchto komunit se věnují naplňování úkolů Unie zcela nebo v míře, jakou jim dovoluje jejich stav a jejich životní podmínky.⁵²
37. Komunity, které vznikly z pallotinské inspirace nebo které se později ztotožnily se spiritualitou a posláním svatého Vincence Pallottiho, mohou být následně přijaty⁵³ do Unie Generální koordinační radou, pokud jsou to instituty papežského práva nebo mají mezinárodní charakter (srov. čl. 78f), nebo mohou být přijaty některou Národní koordinační radou v jiných případech (srov. čl. 72). Papežské radě pro laiky musí být sdělena skutečnost jednotlivých přijetí. Přijetí nemění právní povahu těchto komunit (srov. CIC, k. 215, 298-329, 573-746), jejich členové se však účastní apoštolátu Unie.

---

⁵¹ Srov. Preambolo i.

⁵² Srov. Preambolo g.

⁵³ Srov. OCCC III, 102; V, 359; VII, 23-24; IX, 357-370; Preambolo g.

38. Osoby, které se připojí k určité komunitě, která už patří do Unie (srov. čl. 34), způsobem, který je stanoven v pravidlech těchto komunit, jsou podle práva přijaty do Unie.⁵⁴
39. Do jednotlivých komunit Unie mohou být přijaty pouze osoby, které splňují podmínky stanovené k přijetí (srov. čl. 26). Komunity Unie informují Národní koordinační rady o přijetí nových členů.
40. V Unii jsou všechny komunity autonomní a jejich členové jsou podřízeni svým řádům, vždy s respektem k těmto Stanovám (srov. čl. 10).⁵⁵

---

⁵⁴ Srov. OOCC I, 3; Preambolo g.

⁵⁵ Srov. Preambolo h.

Kapitola 4 FORMACE

41. Život a apoštolát Unie vyžadují od všech členů důkladnou počáteční i trvalou formaci, aby se mohli účastnit na Ježíšově poslání v církvi a ve světě.
Ohled na poslání Unie (srov. 12-16) a na schopnosti členů ke spolupráci s Bohem a se všemi ostatními lidmi dobré vůle je třeba považovat za prvořadý.
42. Každý člen proto, aby mohl žít plně své povolání v Unii a aby mohl lépe sloužit církvi a celému lidstvu, je zodpovědný za svou osobní formaci (srov. čl. 48) a za využití všech prostředků, které se nabízejí pro tento účel uvnitř Unie i mimo ni.
43. Úkolem jednotlivých komunit Unie je v první řadě péče o počáteční i trvalou formaci svých členů. Za tímto účelem komunity přijímají pomoc nabízenou jak od Unie, tak i odjinud.
44. Generální koordinační rada stanoví pro celou Unii společné základní formační principy,⁵⁶ určí v nich vedoucí postupy a definuje cíle.⁵⁷
45. Formační úkoly, které jsou svěřeny Národním koordinačním radám v oblasti jejich územní kompetence, jsou následující:
  - a) přizpůsobení základních formačních principů, které byly stanoveny Generální koordinační radou;
  - b) vypracování metodologických postupů a programů počáteční a trvalé formace;
  - c) odpovědnost za počáteční a trvalou formaci jednotlivých členů ve spolupráci s Místními koordinačními radami (srov. čl. 71c).

---

⁵⁶ Srov. AA 30-32.

⁵⁷ Srov. Preambolo h.

Kapitola 5 PRÁVA A POVINNOSTI

46. Charisma Unie je eklesiální výraz původního charismatu, které bylo darováno svatému Vincenci Pallottimu a které je v současnosti – jako sama církev⁵⁸ – skutečností viditelnou i neviditelnou. Ten, kdo je přitahován láskou Kristovou, vstoupí do rodiny Unie, spojí se s ní osobně i duchovně a včlení se do její viditelné struktury. Z toho vyplývá pro každého člena:
- a) základní právo osobně se podílet na společné odpovědnosti vůči Unii;
  - b) základní povinnost aktivně se začlenit do všech komunitních vyjádření života a apoštolátu Unie podle svého stavu a životních podmínek.
47. V Unii mají všichni členové stejná práva a povinnosti, pokud tyto Stanovy nenařizují jinak.
48. Povinnosti členů jsou zpravidla i jejich právy a současně jsou povinnostmi a právy samotné Unie.⁵⁹ Mezi ně patří především povinnost každého člena:
- a) pečovat o růst vlastních lidských, duchovních a profesních schopností s cílem odpovídat v Unii na apoštolské výzvy církve (srov. čl. 42);
  - b) být aktivně spojený se svou komunitou nebo s Místní koordinační radou;
  - c) podle svých možností podněcovat a podporovat apoštolské povolání u všech lidí;
  - d) podle svého stavu a podmínek podporovat apoštolské činnosti Unie a místní církve;
  - e) usilovat o šíření Unie;

---

⁵⁸ LG 4, 8, 15.

⁵⁹ Srov. CIC, k. 208-223.

- f) být připravený vzít na sebe nezištně (srov. Fil 2,4 a 1 Kor 13,5)⁶⁰ odpovědnost v Unii a v místní církvi;
- g) spolupracovat při obstarávání časných dober, která jsou nezbytná pro apoštolát Unie (srov. čl. 101);
- h) účastnit se každoroční obnovy závazku ke všeobecnému apoštolátu Unie (srov. čl. 29).

49. Všichni členové se podílejí na duchovních dobrech Unie.⁶¹

---

⁶⁰ Srov. OOCC IV, 149, 398, 436.

⁶¹ Srov. OOCC III, 220; IV, 157-158; V, 257-258; CIC, k. 306, 1170.

Kapitola 6 ODCHOD Z UNIE

50. Jednotliví členové (srov. čl. 31), členové náležející k jedné z komunit Unie (srov. čl. 38) a tyto komunity (srov. čl. 34) pozbývají členství na základě dobrovolné žádosti o propuštění⁶² nebo na základě rozhodnutí oprávněné autority.⁶³

S odchodem určité komunity z Unie končí také členství všech jejích členů v Unii.

Generální koordinační rada stanoví procedurální pravidla pro odchod z Unie.

51. Vyloučení z Unie musí předcházet napomenutí a formální vyzvání k zanechání sporného chování.

Při rozhodování o odchodu z Unie je vyloučena jakákoli pravomoc státních autorit.

V případech vyloučení musí být vždy respektováno právo na obhajobu a právo na odvolání k příslušným nadřízeným úřadům Unie nebo podle kodexu kanonického práva k příslušným církevním autoritám.

52. Jednotliví členové, členové náležející ke komunitám Unie a samotné komunity, poté co odešli z Unie, mohou opět patřit do Unie, pokud o to požádají a pokud jsou splněny požadavky stanovené těmito Stanovami (srov. čl. 26, 32, 37 a 38).

---

⁶² Srov. CIC, k. 304 § 1, 684-685, 688, 691-693, 726-728, 730, 742, 744.

⁶³ Srov. čl. 74 a 78f; CIC, k. 306, 308, 316 § 1, 320 § 1, 326 § 1, 689 §§ 1-2, 694-703, 729, 742, 746.

ČÁST TŘETÍ

SPOLUPRACOVNÍCI UNIE

53. Křesťané-katolíci, kteří sice na sebe nepřijímají zvláštní závazky Unie, avšak přejí si nějakým způsobem sdílet ducha Unie a podílet se na jejích iniciativách, mohou být jejími spolupracovníky.
54. Křesťané-nekatolíci, kteří cítí náklonnost k Unii, rovněž mohou být jejími spolupracovníky tím, že sdílejí stejného ducha a snaží se o stejné cíle v míře, jakou jim odlišnost jejich víry dovoluje. Ve vztazích s křesťany jiných církví a církevních společenství a ve všech ekumenických činnostech Unie jedná v souladu s normami katolické církve o ekumenickém dialogu.
55. Také věřící nekřesťanských náboženství, kteří sdílejí duchovní identitu Unie či některou z jejích rozpoznávacích charakteristik nebo kteří k ní cítí náklonnost a žijí nějakým způsobem podle jejího ducha, mohou být jejími spolupracovníky. Ve svých vztazích s věřícími nekřesťanských náboženství Unie jedná v souladu s normami katolické církve o mezináboženském dialogu.
56. Také lidé dobré vůle, kteří nemají náboženskou víru, ale váží si Unie pro její spiritualitu nebo pro nějakou její vlastnost a přejí si - nakolik je to možné - podílet se na jejích cílech, mohou být jejími spolupracovníky. Ve vztazích s těmito lidmi Unie jedná v souladu s normami katolické církve o spolupráci s lidmi dobré vůle na šíření lidských a křesťanských hodnot.
57. Způsoby jednotlivých druhů spolupráce jsou stanoveny pravidly Národní koordinační rady (srov. čl. 71i).

ČÁST ČTVRTÁ ORGÁNY UNIE

Kapitola 1 PRVKY STRUKTURY

58. Unie je „pomocný sbor církve“,⁶⁴ který má při svých činnostech na paměti potřeby místní církve a je zakotven v rozličných sociálně-kulturních souvislostech prostřednictvím otevřené a flexibilní struktury.⁶⁵
59. Orgány pro službu Unie jsou Místní koordinační rady (srov. čl. 60-64), Národní koordinační rady (srov. čl. 65-76), Generální koordinační rada se svým Hlavním sekretariátem (srov. čl. 77-90, 97-99), Všeobecné shromáždění (srov. čl. 91-96) a Všeobecný kongres (srov. čl. 100).

---

⁶⁴ OOC I, 6.

⁶⁵ Srov. Preambulo f.

Kapitola 2 MÍSTNÍ KOORDINAČNÍ RADY

60. Místní koordinační rady⁶⁶ jsou střediska, která pořádají a vedou setkání, modlitby, formaci a spolupráci a tímto způsobem podporují společnou spiritualitu a podněcují rozličné apoštolské iniciativy.
61. V souladu s výše uvedeným v předchozím článku, v jednotě s pastýří místní církve a s podporou Národní koordinační rady mají Místní koordinační rady za úkol především:
- a) vést v jednotě všechny pallotinské činnosti, které jsou přítomné na daném území nebo v daném pastoračním prostředí za účelem naplňování poslání Unie, s respektem k vzájemnému obohacování a ke specifikům komunit, které patří do Unie;
  - b) být večeradly otevřenými Duchu svatému a znamením času v neustálém rozlišování apoštolských priorit daného místa;⁶⁷
  - c) ve spolupráci s Národní koordinační radou (srov. čl. 71c) pečovat o specifickou formaci jednotlivých členů (srov. čl. 33) a podporovat trvalou formaci všech členů;
  - d) pomáhat místní církvi aktivním zapojením se do jejích apoštolských iniciativ;⁶⁸
  - e) využívat všech možných a vhodných prostředků k uskutečňování univerzálního apoštolátu;
  - f) mezi všemi šířit vědomí o Unii a zvát k účasti na této zkušenosti;
  - g) spolu s Národní koordinační radou navrhopvat iniciativy k umožnění a usnadnění plného zapojení jednotlivých členů, kteří nejsou sdružení mezi sebou, do života a do apoštolátu Unie (srov. čl. 33).

---

⁶⁶ Srov. AA 10.

⁶⁷ Srov. OOCC I, 18-19.

⁶⁸ Srov. OOCC III, 2, 9.

62. Místní koordinační rady jsou tvořeny zástupci komunit Unie (srov. čl. 34-37) a jednotlivých členů (srov. čl. 31) podle kritérií stanovených příslušnou Národní koordinační radou. Setkání Místní koordinační rady se mohou účastnit zástupci spolupracovníků (srov. čl. 30) jako odborníci nebo posluchači, avšak bez hlasovacího práva (srov. 26g a 71i).

Dříve než se rozhodne o otázkách, které se týkají spolupracovníků, je třeba si co nejvhodnějším způsobem vyžádat jejich mínění.

63. Národní koordinační rada stanoví kritéria pro vnitřní uspořádání Místních koordinačních rad.

64. Komunity Unie a sdružení jednotlivých členů (srov. čl. 33), které jsou přítomny na daném území nebo v daném pastoračním prostředí, plní úkoly stanovené v člancích 60 a 61, dokud nejsou ustanoveny Místní koordinační rady.

Kapitola 3 NÁRODNÍ KOORDINAČNÍ RADY

65. Každá Národní koordinační rada⁶⁹ má pravomoc na území příslušné biskupské konference.
66. Národní koordinační rady jsou tvořeny zástupci komunit Unie a zástupci Místních koordinačních rad podle norem, které jsou obsaženy ve vlastních pravidlech.
Podle práva patří k Národním koordinačním radám podle vlastních vnitřních pravidel volení nebo jmenování zástupci komunit založených svatým Vincencem Pallottim (srov. čl. 35), které se nacházejí na daném území.
Ustanovení Národní koordinační rady a každá změna v jejím složení vyžadují schválení Generální koordinační rady.
67. Členové každé Národní koordinační rady si volí mezi sebou prezidenta a viceprezidenta, který jej zastupuje. Jejich funkce trvá tři roky a oni mohou být zvoleni pouze dvakrát za sebou.
Volba prezidenta a viceprezidenta musí být potvrzena Generální koordinační radou.
68. Úkolem prezidenta je:
- a) svolávat a předsedat setkáním Národní koordinační rady;
  - b) podněcovat a podporovat Unii na území biskupské konference, reprezentovat Unii a jednat jejím jménem podle mandátu od prezidenta Generální koordinační rady (srov. čl. 84);
  - c) upevňovat vztah s Generální koordinační radou a udržovat dobré vztahy s pastýři církve.

---

⁶⁹ Srov. OCCC I, 4, 388; IV, 160-164, 444-445; V, 47-48, 260-261.

69. Členové Národních koordinačních rad se setkávají alespoň jedenkrát ročně, aby sdíleli zkušenosti života a víry a podporovali spiritualitu a společné apoštolské iniciativy.
70. Co se týká úkolů svěřených každé Národní koordinační radě, všichni její členové mají rovnou odpovědnost a rovná práva, se zachováním toho, co je stanoveno v čl. 68.
Rozhodnutí Národní koordinační rady jsou činěna v souladu s ustanovením čl. 75 a analogicky s čl. 88 §1-3, pokud pravidla nestanoví jinak.
Setkání Národní koordinační rady se mohou účastnit zástupci spolupracovníků jako odborníci nebo posluchači, avšak bez hlasovacího práva.
Dříve než se rozhodne o otázkách, které se týkají spolupracovníků, je třeba si co nejvhodnějším způsobem vyžádat jejich mínění.
71. Národní koordinační rady ve společenství s místní církví, kromě úkolů podle čl. 60 a 61, jsou povolány:
- a) hledat nejvhodnější způsoby, jak šířit vědomí o Unii v církvi a zvát k účasti na této zkušenosti;
  - b) podněcovat a podporovat spolupráci, výměnu životních zkušeností a komunikaci mezi komunitami Unie a mezi jejími jednotlivými členy stejně jako s Generálním sekretariátem a s ostatními radami;⁷⁰
  - c) podporovat příležitosti a nabízet nástroje počáteční a trvalé formace členům Unie podle kritérií stanovených Generální koordinační radou (srov. čl. 44-45) a ve spolupráci s Místními koordinačními radami;
  - d) být ve službě týkající se různých činností Unie, umožňovat a usnadňovat ustanovení Místních koordinačních rad a podporovat jejich apoštolské úsilí;

---

⁷⁰ Srov. Preambolo c.

- e) hledat finanční prostředky potřebné k uskutečňování cílů Unie na území vlastní biskupské konference a v ostatním světě;
- f) se souhlasem Generální koordinační rady zřídit pro Unii právnické osoby v souladu se zákony země, kde působí (srov. čl. 106), a postarat se o uspořádání jejich aktivit tak, aby nebyly v rozporu s normami kanonického práva a těchto Stanov (srov. čl. 105 §2);
- g) jmenovat Národního ekonoma, který pod dohledem a pod vedením Generálního ekonoma řídí na území biskupské konference majetek svěřený prezidentem do správy a používání;
- h) jmenovat sekretáře a ustanovit pod jeho vedením a podle místních potřeb sekretariát, který se stará o přípravu činností rady, o uskutečnění jejích rozhodnutí a zajištění jejího běžného provozu;
- i) řídit vztahy se spolupracovníky Unie podle církevních norem (srov. čl. 30 a 53-56).

72. Národní koordinační rady formálně přijímají do Unie jednotlivé členy i komunity podle norem těchto Stanov a podle kritérií stanovených Generální koordinační radou (srov. čl. 31-32 a 37).
Přijetí komunity vyžaduje souhlas Generální koordinační rady, která musí být rovněž informována o uskutečněném přičlenění.

73. Pro přijetí do Unie musí komunity:

- a) ve svých stanovách splňovat podmínky, které jsou vyžadovány k přijetí, a zároveň být v souladu s duchem a posláním Unie (srov. čl. 26a-f);
- b) informovat místního ordináře o žádosti o přijetí.

74. Národní koordinační rady mají oprávnění přijímat žádosti o odstoupení jednotlivých členů a komunit z Unie nebo zrušit jejich členství podle těchto Stanov a podle kritérií, která byla stanovena Generální koordinační radou (srov. čl. 50-51).

75. Každá Národní koordinační rada si vypracuje vlastní pravidla v souladu se současnými Stanovami s ohledem na specifické charakteristiky země, ve které působí, a požádá Generální koordinační radu o jejich schválení.

Pravidla musí také stanovit:

- a) kvorum a další podmínky voleb a závazných rozhodnutí (srov. čl. 70 §2);
- b) normy pro ustanovení a činnosti Místních koordinačních rad, stejně jako i jejich vzájemných vztahů a vztahů s Národní koordinační radou;
- c) v případě důležitých rozhodnutí, na jejichž vyřešení nelze čekat až na příští setkání Národní koordinační rady, může prezident konzultovat členy a konečně také žádat jejich hlas faxem nebo dopisem.

76. Ve zvláštních sociálně-kulturních spojitostech či v jazykových oblastech nebo v rozsáhlých národních územích je dovoleno ustanovit místo Národních koordinačních rad - anebo ještě navíc vedle nich - Regionální koordinační rady a Nadnárodní koordinační rady (srov. čl. 58). Jejich ustanovení musí být schváleno Generální koordinační radou.

Kapitola 4 GENERÁLNÍ KOORDINAČNÍ RADA

77. Generální koordináční rada,⁷¹ která má své sídlo v Římě, je koordinačním orgánem celé Unie a vytváří svoje vlastní pravidla.
78. V pluralitě povolání a eklesiálních zkušeností členů a v duchovním rozlišování Generální koordináční rada pozorně studuje potřeby univerzální církve, skutečnost a okolnosti, a tedy jejím úkolem je:
- a) být výchozím bodem společenství pro celou Unii a starat se o její vnitřní jednotu tím, že
    - shromažďuje a sdílí informace o vývoji, zkušenostech, iniciativách, nových myšlenkách a také o vnitřních návrzích;
    - usiluje o ožívování společné pallotinské spirituality mezi všemi členy;⁷²
    - podporuje setkání členů, kteří přicházejí z různých prostředí;
    - stanoví základní jednotné formační principy (srov. čl. 44);
  - b) rozmnožovat apoštolskou účinnost v Unii tím, že
    - udržuje a oživuje její otevřenost a ochotu ke službě církvi a lidstvu;
    - povzbuzuje a řídí spolupráci mezi komunitami a jednotlivými členy, kteří pracují v určitých oblastech a na specifických projektech;⁷³
  - c) podněcovat a podporovat činnosti Místních koordináčních rad;
  - d) oficiálně uznávat ustanovení Národních koordináčních rad, schvalovat jejich pravidla (srov. čl. 75) a potvrzovat volbu prezidenta a viceprezidenta (srov. čl. 67);
  - e) formulovat kritéria k přijímání komunit do Unie;
  - f) přijímat do Unie instituty zasvěceného života papežského práva, společnosti apoštolského života papežského práva a mezinárodní

---

⁷¹ Srov. OCCC III, 4, 19-20, 56-58; IV, 160-166, 444-445; Preambolo h.

⁷² Srov. OCCC IV, 393, 399.

⁷³ Srov. Preambolo d.

- sdužení věřících, dále přijímat jejich žádosti o propuštění nebo zrušit přináležitost podle článku 37 a 50 §1 a informovat o tom Papežskou radu pro laiky;
- g) jmenovat členy Generálního sekretariátu (srov. čl. 98 §1);
  - h) jmenovat tři členy Všeobecného shromáždění a jejich zástupce (srov. čl. 92d);
  - i) svolat Všeobecné shromáždění, připravit pořad jednání, pracovní agendu a postup pro volbu deseti členů Generální koordinační rady a jejich zástupců, které musí samo Všeobecné shromáždění schválit;
  - j) svolat Všeobecný kongres, připravit pořad jednání a pracovní agendu (srov. čl. 100);
  - k) v souladu s vlastními pravidly jmenovat Generálního ekonoma a mezinárodní ekonomickou komisi, která s ním spolupracuje (srov. čl. 111);
  - l) stanovit kritéria ke správě veškerých majetků Unie a dohlížet na jejich spravování (srov. čl. 112);
  - m) schvalovat návrh ekonomického rozpočtu připraveného Generálním ekonomem (srov. čl. 113 §2), rozhodnutí o mimořádné správě majetku Unie (srov. čl. 109 §2) a výroční zprávu o hospodaření rovněž připravenou Generálním ekonomem, která má být předložena Papežské radě pro laiky (srov. čl. 113 §3).

79. Generální koordinační rada Unie má rozhodovací moc pouze ve věcech určených tímto Statutem. Její další rozhodnutí závisí na jejich přijetí ostatními orgány Unie a odpovědnými osobami z komunit, které k ní patří.

80. Generální koordinační rada je tvořena třinácti osobami, ze kterých:

- a) tři osoby jsou členy z úřední moci:
  - hlavní představený Společnosti katolického apoštolátu;
  - hlavní představená Kongregace sester katolického apoštolátu;

- hlavní představená Kongregace sester misionářek katolického apoštolátu;
- b) deset osob jsou členy reprezentujícími Unii, kteří jsou zvoleni Všeobecným shromážděním na tři roky (srov. čl. 93) v souladu s procedurou připravenou Generální koordinační radou a schválenou Všeobecným shromážděním (srov. čl. 78i).
81. Všichni členové Generální koordinační rady mají stejné povinnosti a stejná práva, vždy s ohledem na články 83-85.
82. Prezident a viceprezident jsou voleni z členů samotné Rady. Jejich funkce trvá tři roky a oni mohou být zvoleni pouze dvakrát za sebou. Volba prezidenta musí být potvrzena Papežskou radou pro laiky, která může z oprávněného důvodu zvolenou osobu zbavit úřadu (srov. CIC, kán. 317 §1 a 318 §2).
Jestliže prezident nemůže z jakéhokoli důvodu vykonávat svůj úřad, viceprezident jej nahradí až do okamžiku uplynutí tříletého období.
Odcházející prezident, popřípadě viceprezident, je odpovědný za řádnou správu, dokud není nově zvolený prezident potvrzen Papežskou radou pro laiky, a má hlasovací právo, jestliže byl zvolen do nové Rady.
83. Jedinec, který je prezidentem Generální koordinační rady, je zároveň prezidentem celé Unie a jako takový je jejím jediným zákonným zástupcem. Mezi jeho úkoly patří především:
- a) svolávat a předsedat setkání Rady;
  - b) reprezentovat Radu;
  - c) předsedat Všeobecnému shromáždění a Všeobecnému kongresu;
  - d) vykonávat právní záležitosti jménem celé Unie.
84. Prezident se souhlasem Generální koordinační rady může pověřovat osoby k vykonání jakékoli právní záležitosti v souladu s církevním nebo světským právem.

85. Prezident se souhlasem Generální koordinační rady svěřuje právníkům osobám na národní úrovni - a v nezbytném případě i na místní úrovni - úplné nebo částečné používání a správu majetku Unie s ohledem na rozsah jejich kompetence (srov. čl. 106-107).
86. Generální koordinační rada se shromažďuje na svém řádném zasedání nejméně jedenkrát ročně. Datum, délka a místo shromáždění jsou stanoveny na předchozím setkání.
Prezident podle návrhů předkládaných členy Rady a prezidenty Národních koordinačních rad a podle aktuálních otázek vztahujících se k životu Unie a navržených Generálním sekretariátem připravuje setkání a předem vypracuje agendu k jednání, kterou samotná Rada schvaluje na začátku zasedání.
87. Prezident může svolat Generální koordinační radu na mimořádné zasedání, jestliže je to nezbytné vzhledem k okolnostem nebo jestliže o to žádá alespoň sedm jejích členů.
88. Proto, aby mohla Generální koordinační rada platně rozhodovat, musí být přítomny alespoň dvě třetiny jejích členů, tj. devět osob.
Volby a rozhodnutí, které zavazují celou Unii, vyžadují dvě třetiny hlasů Rady, tj. devět kladných hlasů, aby tato rozhodnutí vyjadřovala jednotu Unie co nejširším způsobem.
V jiných záležitostech se vyžaduje absolutní většina těch členů, kteří mají hlas, tj. sedm kladných hlasů.
Jestliže hlavní představený Společnosti katolického apoštolátu z moci své odpovědnosti vůči pallotinskému charismatu prohlásí (a vyjádří k tomu důvody), že nemůže schválit nějaký návrh, rozhodnutí ohledně tohoto návrhu se odloží.
Tato věc se smí znovu diskutovat na Generální koordinační radě po přiměřené době přemýšlení a rozlišování.
Jestliže se ani tehdy nedospěje ke shodě, je možné požádat Papežskou radu pro laiky o zprostředkování.

89. Kvůli důležitým a neodkladným rozhodnutím může prezident požádat členy Generální koordinační rady o hlasování poté, kdy s nimi věc konzultoval, a to prostřednictvím faxu nebo dopisu.
90. Dříve než se rozhodne o otázkách, které se týkají spolupracovníků, je třeba si co nejvhodnějším způsobem vyžádat jejich mínění.

Kapitola 5 VŠEOBECNÉ SHROMÁŽDĚNÍ

91. Všeobecné shromáždění je nejvyšší poradní a rozhodovací orgán Unie, může být řádné a mimořádné, je svoláváno Generální koordinací radou (srov. čl. 78i) a předsedá mu její prezident (srov. čl. 83c).

Na návrh Generální koordinací rady schvaluje Všeobecné shromáždění pravidla pro svoje jednání a průběh činností, jednací řád a program jednání (srov. čl. 78i).

92. Všeobecného shromáždění se účastní s rozhodovacím hlasem:

- a) členové Generální koordinací rady (srov. čl. 80) nebo - jestliže je jim to znemožněno - jejich zástupci (srov. čl. 93 §2);
- b) Generální sekretář Unie;
- c) prezidenti Národních koordinací rad nebo - jestliže je jim to znemožněno - viceprezidenti (srov. čl. 67);
- d) členové nebo - jestliže je jim to znemožněno - jejich zástupci, jmenovaní Generální koordinací radou podle kritérií stanovených Všeobecným shromážděním (srov. čl. 78h).⁷⁴

93. Všeobecné shromáždění projednává a rozhoduje otázky, které se týkají vnitřního života a apoštolátu Unie, včetně revize Všeobecných stanov (srov. čl. 115).

Řádné Všeobecné shromáždění volí deset členů Generální koordinací rady a jejich zástupce (srov. čl. 80b).

94. Všeobecné shromáždění smí platně rozhodovat za přítomnosti dvou třetin členů (srov. čl. 92).

Při volbách a rozhodnutích, které jsou závazné pro celou Unii, je třeba dvou třetin hlasů členů Všeobecného shromáždění (srov. čl. 92). Po dvou

---

⁷⁴ Srov. OCCC IV, 162-166.

neúspěšných hlasováních je dostatečná absolutní většina⁷⁵ hlasů členů (srov. čl. 92).

Při volbách se k platnosti hlasu vyžaduje, aby hlas byl svobodný, tajný, jistý, bezpodmínečný a určitý (CIC, kán. 172).

Při rozhodování o jiných věcech je nutná absolutní většina hlasů členů Všeobecného shromáždění (srov. čl. 92). Ustanovení článku 88 §4-6 platí také pro Všeobecné shromáždění.

Usnesení stanovená Všeobecným shromážděním musí být oznámena zainteresovaným osobám ověřitelným způsobem. Pokud není nutné schválení Papežskou radou pro laiky (srov. čl. 115), nabudou účinnosti podle ustanovení Všeobecného shromáždění.

95. Řádné Všeobecné shromáždění je svoláváno každé tři roky. Mimořádné Všeobecné shromáždění může být svoláno, jestliže je to kvůli okolnostem nezbytné nebo jestliže o to žádá absolutní většina Národních koordinačních rad.
96. Všeobecné shromáždění stanoví datum, kdy nově zvolená Generální koordinační rada, která začíná svůj úřad bezprostředně, zvolí svého prezidenta. Dokud není volba potvrzená Papežskou radou pro laiky, platí ustanovení článku 82 §4.

---

⁷⁵ Absolutní většinou se rozumí polovina plus jeden od všech členů s rozhodujícím hlasem ve Všeobecném shromáždění.

Kapitola 6

GENERÁLNÍ SEKRETARIÁT

97. Generální sekretariát Unie se sídlem v Římě a pod vedením Generálního sekretáře je trvalé a pomocné ustanovení Generální koordinační rady. Zajišťuje pokračující činnost zasedání Rady a garantuje řádnou správu Unie. Má vlastní pravidla schválená samotnou Radou.
98. Generální koordinační rada stanoví ve svých pravidlech úkoly Generálního sekretariátu, proceduru ke jmenování Generálního sekretáře a členů, rovněž i délku trvání jejich funkcí. Podle pravidel Generální koordinační rady Generální sekretář zastává také funkci sekretáře Rady, vede a koordinuje práci Generálního sekretariátu a zajišťuje jeho nepřetržité fungování.
99. Generální sekretariát ve spolupráci s prezidentem a jeho jménem vyřizuje neodkladné otázky a rozhoduje o naléhavých věcech, které nemohou být odloženy na následující shromáždění Rady. Směrnice a rozhodnutí Generálního sekretariátu musí být schváleny Generální koordinační radou (srov. čl. 89).

Kapitola 7 VŠEOBECNÝ KONGRES

100. Všeobecný kongres⁷⁶ je svoláván alespoň jednou za šest let k úvahám a výměnám myšlenek, zkušeností a návrhů a pro podporu účinnějšího univerzálního apoštolátu. Účast na kongresu je otevřena reprezentantům členů a spolupracovníků Unie (srov. čl. 25 a 30)⁷⁷ podle kritérií stanovených Generální koordinací radou.

---

⁷⁶ Srov. AA 32.

⁷⁷ Srov. AA 32; UR 4,8-9.

Kapitola 8 HOSPODAŘENÍ S MAJETKEM UNIE

101. Unie katolického apoštolátu jako právnická osoba je schopna nabývat, držet, spravovat a převádět majetek podle norem Kodexu kanonického práva a daných Stanov.
Jediným kritériem k nabývání a spravování majetku Unie je obstarání věcí nezbytných pro apoštolát.⁷⁸
102. Majetek Unie může pocházet podle způsobů, které jsou v souladu s právem, především:
- a) z dotací;
  - b) z milodarů;
  - c) z členských příspěvků.
103. V Unii si jak komunity, tak i jednotliví členové (srov. čl. 27) zachovávají plnou majetkovou a správní autonomii v souladu s normami Kodexu kanonického práva a vlastního vnitřního uspořádání.
104. Unie katolického apoštolátu jako mezinárodní veřejné sdružení (srov. čl. 8) je vlastníkem veškerého majetku, který pro sebe nabyla na místní, národní nebo mezinárodní úrovni.
105. Majetek, který náleží Unii katolického apoštolátu, je majetkem církve a na každé úrovni je spravován podle kanonického práva a podle vnitřních pravidel (srov. CIC, kán. 1257 §1 a kán. 1258-1310).
Pravidla světských právnických osob Unie nesmí být v rozporu s kanonickým právem a s těmito Stanovami.
106. Ke správě majetku Unie svěřeného do správy a používání prezidentem Generální koordinační rady na území jedné biskupské konference

---

⁷⁸ Srov. OCCC IV, 155.

(srov. čl. 85) jsou Národními koordinačními radami jmenováni ekonomové jako zákonní zástupci právnických osob ustanovených podle světského práva jednotlivých zemí.

107. Ke správě majetku Unie svěřeného do správy a používání Místním koordinačním radám prezidentem Generální koordinační rady jsou se souhlasem Národní koordinační rady jmenováni ekonomové jako zákonní zástupci právnických osob ustanovených podle světského práva dané země.
108. Každá Národní koordinační rada věnuje roční příspěvek Generální koordinační radě na její službu ve prospěch celé Unie.
109. K řádné správě náleží:
  - a) udržování, opravování, vylepšování a růst rentability nemovitého majetku;
  - b) všechna nezbytná rozhodnutí vzhledem k efektivnímu používání movitého majetku.K mimořádné správě patří například mimořádné prodeje a převádění majetku, zadlužení, upisování půjček, nabývání nového majetku a speciální vybavování.
110. Ve smyslu CIC, kán. 1292 §2 k platnému převodu věcí, jejichž hodnota přesahuje horní hranici stanovenou Svatým stolcem, se vyžaduje dovolení Papežské rady pro laiky.
111. Generální koordinační rada jmenuje v souladu se svými pravidly na tři roky Generálního ekonoma a členy mezinárodní ekonomické komise (srov. čl. 78k).
112. Generální koordinační rada ve spolupráci s Generálním ekonomem a mezinárodní ekonomickou komisí podporuje a dohlíží na činnost všech ekonomů Unie (srov. čl. 78 l).

113. Generální ekonom ve spolupráci s mezinárodní ekonomickou komisí je rovněž oprávněn ke správě toho majetku Unie, který není svěřen světským právníckým osobám na úrovni národní a místní (srov. čl. 85).

Generální ekonom v rámci schváleného ročního rozpočtu ze strany Generální koordinační rady je zmocněn v rozsahu své kompetence vykonávat platně a dovoleně všechna řádná i mimořádná správní rozhodnutí.

Kromě toho připraví každoroční účetní zprávu o celkovém hospodaření s majetkem Unie, která je předložena Papežské radě pro laiky (CIC, kán. 319).

114. Správa majetku na národní a místní úrovni svěřeného světským právníckým osobám (srov. čl. 85) náleží ekonomům jmenovaným kompetentní Národní nebo Místní koordinační radou podle ustanovení čl. 112. Národní ekonomové připraví každoroční účetní zprávu o hospodaření pro Generální koordinační radu. Místní ekonomové připraví každoroční účetní zprávu o hospodaření pro Národní koordinační radu.

ČÁST PÁTÁ

REVIZE STANOV

115. Novelizace těchto Stanov mohou být učiněny pouze Všeobecným shromážděním s většinou dvou třetin členů s rozhodovacím hlasem (srov. čl. 92) po vyslechnutí mínění Národních koordinačních rad. Generální koordinační rada stanoví způsob vyslechnutí mínění Národních koordinačních rad. Každá novelizace Stanov musí být schválena Papežskou radou pro laiky (CIC, kán. 314).

DODATEK

Předání Dekretu o zřízení Unie katolického apoštolátu a schválení Všeobecných stanov, Město Vatikán – 14. listopadu 2003

1. Vystoupení prezidenta Papežské rady pro laiky, Jeho Excelence nejdůstojnějšího pana Mons. Stanisława Rylka

Především bych rád srdečně přivítal důstojného pana Séamuse Free-mana, S.A.C., prezidenta Generální koordináční rady Unie katolického apoštolátu, a také Vás, všechny členy pallotinské rodiny, kteří jste se tu dnes ráno sešli.

Předání dekretu o kanonickém zřízení mezinárodní asociace věřících a schválení jejích stanov je velmi důležitým okamžikem v životě každého církevního sdružení stejně jako Papežské rady pro laiky. Tímto rozhodnutím Apoštolský stolec potvrzuje eklesiální autenticitu sdružení věřících, která má za cíl posvěcování vlastních členů a budování církve. Věřící zároveň poznávají, že Svatý stolec potvrzuje jejich právo sdružovat se za účelem podněcování a podporování dokonalejšího křesťanského života a realizování vlastních evangelizačních aktivit v celém světě.

Vím dobře, jak Vám jako duchovním synům svatého Vincence Pallottiho leží na srdci úryvek z evangelia svatého Jana, který jsme právě slyšeli (Jan 15,1-17). Těmito slovy, pronesenými během dlouhé rozpravy, kterou Pán vedl s apoštoly ve večeradle v Jeruzalémě nedlouho před Velikono-cemi, Ježíš světil svým učedníkům až do konce časů nejvyšší zákon lásky. Pán totiž byl první, kdo naplnil toto „nové přikázání“ tím, že dal svůj život za nás za všechny na kříži.

V síle povolání, které jsme přijali se svátostmi křtu a biřmování, jsme my křesťané pozváni, abychom se stali Božími přáteli a také abychom uvedli do přátelství s Pánem příbuzné, spolupracovníky, známé atd.

Tyto pocity a postoje se silně rozeznávají v životě Vincence Pallottiho, svatého římského kněze, který byl neúnavným apoštolem milosrdné Boží lásky. Pastorační nadšení svatého Vincence Pallottiho, které bylo umocněné zkušeností Boží lásky, směřovalo k rozvoji Unie laiků, kněží a řeholníků a ke společnému usilování o svatost a o šíření evangelia. S velkou horlivostí se namáhal, aby si každý křesťan uvědomil, že je povolán stát se učedníkem a zároveň apoštolem Krista.

Papežská rada pro laiky s radostí uděluje Unii katolického apoštolátu instituční formu, která je velmi vhodná pro charisma, které obdržel svatý Vincenc Pallotti. Tato forma dovoluje spolupráci všech členů církve, aby naplňovali společný projekt neustávajícího směřování ke svatosti, k hlásání a poznávání Boha a lásce k Němu.

Téměř dvoustletá historie Vašeho sdružení přinesla církvi hojné ovoce svatosti a apoštolátu. Dnešním rozhodnutím chce Svatý stolec znovu vyjádřit důvěru k Unii katolického apoštolátu a zároveň toto rozhodnutí může sloužit jako pobídka k Vašemu apoštolskému nadšení v budoucnu.

Dekret o zřízení Unie katolického apoštolátu nese datum 28. října 2003. Je to den, kdy církev slaví svátek svatých apoštolů Šimona a Judy Tadeáše. Všeobecné stanovy, podle kterých se řídí život tohoto sdružení, byly schváleny „*ad experimentum*“ na pět let. Po uplynutí tohoto období jste s dalšími získanými zkušenostmi znovu požádali Papežskou radu tentokrát o definitivní schválení.

Dne 20. ledna tohoto roku uběhlo čtyřicet let od svatořečení svatého Vincence Pallottiho. Vzdáváme díky Bohu za dar tohoto světce jeho církvi a zároveň se svěřujeme přímluvě Vašeho zakladatele, jehož ostatky jsou uctívány na hlavním oltáři chrámu San Salvatore in Onda, který se nachází jen několik minut odsud u Ponte Sisto.

Jsem si jistý, že na Vaší cestě Vám nebude chybět podpora Panny Marie, Královny apoštolů, která je nejdokonalejším vzorem apoštolátu pro všechny věřící. Ať Vám Pán žehná!

2. Vystoupení prezidenta Generální koordinační rady Unie katolického apoštolátu, P. Séamuse Freemana, SAC

Vaše Excellence,
pane prezidente Papežské rady pro laiky,
vážení spolupracovníci Jeho Excellence,
bratři a sestry Unie katolického apoštolátu,

první slovo, které dnes vychází z hloubi srdce, je vděčnost.

Vděčnost Bohu; vděčnost Svatému stolci; vděčnost Jeho Eminenci panu kardinálu Jamesi Francisi Staffordovi, který se zájmem sledoval naši žádost a nyní je volán k nové službě pro církve, a proto všichni mu přejeme, aby se mu v nové službě pokojně a úspěšně dařilo.

Vděčnost z celého srdce patří také Vám, Vaše Excellence, že jste neustále sledoval s trpělivostí a starostlivou láskou přípravu našich Stanov. Děkujeme za rady, zvláště pak za dialog, který s námi Papežská rada pro laiky vedla.

Také Vám vyjadřujeme své vřelé a upřímné blahopřání ke jmenování prezidentem této Papežské rady pro laiky.

Zvláště děkujeme donu Miguelovi Delgado Galino za jeho důležité rady a hluboký zájem o svatého Vincence Pallottiho.

Nastává radostný den pro Unii katolického apoštolátu. Je to očekávaný den už od chvíle, kdy se celá pallotinská rodina rozhodla vrátit k pramenům, aby prošla zpětně svoje dějiny a znovu našla kořeny svého charismatu.

Dnešním vyhlášením tohoto Dekretu a těchto Stanov oficiálně vstupuje posláni vnuknuté svatému Vincenci dne 9. ledna 1835 do života dnešní církve jako duchovní dědictví celé církve.

Svatý Vincenc Pallotti ve své vizi předvídal všeobecný zájem o evangelizaci. Vroucně si přál, aby křesťané byli ryzími apoštolu, aby všichni,

všude a všemi možnými prostředky uskutečňovali apoštolát Ježíše Krista „k větší slávě Boží a k věčné spáse našich bližních“.

Naslouchejme jeho slovům, která jsou ještě dnes tak aktuální: přál si založit „... Unii, která by působila trvale v církvi Ježíše Krista jako trumpeta evangelizace, která volá všechny, která zve všechny, která probouzí horlivost a lásku všech věřících každého stavu, stupně a podmínek, aby všichni... úměrně různým potřebám církve Ježíše Krista za všech časů, ... bez ohledu na vlastní zájmy nebo ambice, všemi časnými prostředky, anebo alespoň modlitbami, účinně a bez ustání spolupracovali na všech evangelizačních projektech a na růstu, obraně a šíření lásky a katolické víry“ (OOCC I, 4-5).

Duší, hybatelem a „ustavující podstatou“ (OOCC III, 137-138) všech apoštolských činitelů a jejich činností měl být „opravdový duch co nejdokonalejší lásky“ (OOCC I, 106) podle třinácté kapitoly prvního listu Korintánům. Pallotti napsal: „V srdcích, která nejsou dobře ztvárněná láskou, se Ježíš Kristus nenachází“ (OOCC I, 121).

Svatý Vincenc představil nejen nový účinný model, ale i církvev, která byla zamýšlena jako „dům a škola společenství“, avšak které až do II. vatikánského koncilu chyběly teologické a kanonické rozměry. Pallotti, jeho společníci a pallotinská rodina ve své době usilovali o uskutečňování charismatu, ale řada historických okolností je omezovala nebo jim v naplňování tohoto charismatu bránila. Vzpomínka na toto charisma se však nikdy neztratila a při mnoha příležitostech se znovu oživovala.

Dnešní schválení Stanov z jednoho pohledu rozšiřuje v pallotinské rodině opět nabytí, uznání, ocenění a plné přijetí zakladatelova dědictví, a v tom smyslu je to cílový bod. Z druhého pohledu, stejně jako je tomu s každým Božím darem, schválení Stanov znamená začátek nové, strmé a namáhavé výzvy, která dává život jednotlivým článkům těchto Stanov. Ode dneška začíná pro pallotinskou rodinu nové období práce, zkušeností a také obětí, a tento čas musíme dobře a moudře využít.

Uvědomujeme si, že Unie už není jen fakultativním dílem, ale plností charismatu, podstatným, primárním a konkrétním způsobem uskutečňování charismatického projektu svatého Vincence. Nyní jsme povoláni neustále „podněcovat a podporovat spolupráci mezi všemi věřícími s otevřeností k novým formám evangelizace“ (Stanovy, čl. 12). Každý, kdo pracuje podle ideálů a spirituality svatého Vincence Pallottiho, se musí ode dneška považovat za apoštola a musí jednat jako apoštol, být ve společenství a bezprostředně spolupracovat s hlubokou vírou se všemi, kdo žijí, pracují a inspirují se zakladatelem nejen v nových zkušenostech, ale také v již existujících dílech.

„Buďte dokonalí, jako je dokonalý váš Otec v nebesích“ (Mt 5,48). Ježíš nás vyzýval a ukázal nám, jak nekonečně růst podle vzoru Božího. Stejně smýšlí svatý Vincenc: „Všichni, kdo jsou a budou ve zbožném sdružení, ... aby žili neustále co nejdokonalejší následování života našeho Pána Ježíše Krista, ... musí během celého svého života vážně usilovat s celou svou horlivostí o co nejdokonalejší uskutečňování ctností“, které mají „...mezi svými charakteristikami výzvu jít neustále kupředu a neustále růst ve svatosti a v evangelní dokonalosti“ (OOCC II, 57).

„Co nejdokonalejší následování, s celou svou horlivostí, co nejdokonalejší uskutečňování, jít neustále kupředu a neustále růst“ jsou výrazy, které od synů a dcer svatého Vincence vyžadují, aby nezůstali spokojeni s dary, které přijali od Boha, ale aby je využili pro sebe a ve jménu přikázání lásky i pro bratry a sestry.

My, kdo jsme zde přítomni a reprezentujeme deset zemí, jménem členů Unie katolického apoštolátu z více než čtyřiceti zemí s pocitem vděčnosti přijímáme Dekret o zřízení Unie a Stanovy schválené církví. Těší nás to a chceme s ještě větším úsilím vložit naše charisma do služby podle těchto Stanov a v souladu s jejich prioritami.

Maria, Královna apoštolů, náš zakladatel svatý Vincenc Pallotti a blahoslavení pallotinští mučedníci ať žehnají našemu úsilí a doprovázejí nás v činnosti, která nás čeká.

ISBN 978-83-7031-743-0

APOSTOLICUM

Wydawnictwo Księży Pallotynów

Prowincji Chrystusa Króla

ul. Wilcza 8, 05-091 Ząbki

tel. (22) 771-52-00, 11; fax (22) 771-52-07

info@apostolicum.pl

księgarnia internetowa: www.apostolicum.pl

infolinia: 801 011 420